

Hlas volajúceho na púšti

Svetlá sú stlmené a dve ženské postavy sa vášnivo bozkávajú. Jedna je asertívnejšia a uvádza chod diania. Prechádzajú do inej izby.

Rhea: Maja...

(Maja neprestáva)

Rhea: Maja...Stačí... Prestaň prosím ťa.

Maja zastane, ale neoddieli sa a len sa pozerá. Provokatívne hryzne Rheu do krku.

Rhea: Au! Hej!

Maja jej pobožká pohryznuté miesto a pomaly pokračuje. Rhea sa rezignovane usmeje a odvráti sa. Maja pokračuje. Scéna sa končí.

Tamara (*vchádzajúca do kaviarne*): Ľudia, Jarkovi prosím pekne vypovedali zmluvu pár dní pred nasťahovaním, lebo je trans a nikto s ním nechce bývať.

Anna: To snad ne, si děláš piču.

Tamara: Akože nechápem, čo za transfóbnu diskrimináciu je toto hovno.

Anna: Co teď bude jakože dělat?

Tamara: Neviem na ulici bývať nemôže, u mňa dlho už tiež nemôže zostať.

Rhea: Aké nečakané, že keď si ju potrebuje zrušiť študent, trvá to dva mesiace, ale oni to môžu urobiť pár dní pred nasťahovaním a ešte to nikomu neoznamiť.

Tamara: Čo?

Rhea: No tú zmluvu predsa.

Anna: Jo ty vole...

Tamara: Jaj, no, presne... Ja ani neviem ako na toto mám reagovať do boha. Je to hrozné... Koho niečo takéto môže trápiť... Jedine bezmozgov, čo ani nevedia, čo slovo trans znamená.

Anna: Si asi myslej, že mu vyroste péro přes noc a všechny je tam vopíchá.

Tamara: Ale zase, boli sme sa sťažovať jeho profesorom, a zdá sa, že nie je jediný, koho takto za pičovinu vyhodili z intru. Vraj sa to bude riešiť vyššie.

Anna: Nice.

Tamara: No nič, za chvíľu budem musieť ísť. Rhei, teba som dlho nevidela inak. Ako sa máš, a čo priateľka?

(Anna naznačuje, že je to zlá téma, Tamara je zmätená.)

Rhea: Už spolu nie sme.

Tamara: Ou... To som fakt nevedela. Prepáč... Ako je to dlho čo ste sa rozišli?

(Anna vzdáva naznačovanie zlej témy a čelo ponára do dlane.)

Rhea: Neviem... Asi mesiac? Skorej než sa opýtaš sama, ona sa rozišla so mnou. Našla si dajakého chalana z Mostu.

Tamara: Tak to už je trochu moc... Je mi to naozaj moc ľúto moja. *(Zazvoní jej mobil.)* No, to bude môj odvoz, tak ja zase letím.

Anna: To už? Na co jsi sem vôbec lezla na tých päť minút?

Tamara: Však som vás videla cez okno, tak reku že sa zastavím. No nič, majte sa. *(Zmizne.)*

Anna: Teda ta má páru.

Rhea: Mne sa skôr zdá, že nemá ani tú páru.

Anna: To taky... Hele, seš v pohodě?

Rhea: Ani nie kámo....

Anna: Nechceš o tom třeba mluvit? Možná se ti uleví. Nikdo ani nevíme co se vlastně stalo. Já ti vlastně ani nevěřím toho cápka z Mostu...

Rhea: Ja ani neviem kde začať... Bola moja prvá.

Anna: Vždyť jsi už mněla hodně holek, ne?

Rhea: Tak som to nemyslela.

Anna: Ouuu...

Rhea: Ale príde mi, že ma len využila na svoj pôžitok a potom ma pustila k vode, keď som ju už omrzela.

Anna: To je mi moc moc líto.

Rhea: Najhoršie na tom je, že som to asi ani nechcela.

Anna: Počkej... Snad-

Rhea: Skôr než si utvoríš závery, ona nemohla vedieť ako sa cítim. Nejakto som to zo seba nevedela dostať. Ako povieš milovanému človeku, že ti je nepríjemný ich pohľad? Že nechceš aby sa ťa toľko dotýkal? Že ti je zle keď máš mokrú kožu, keď cítiš jeho dych?

Anna: Tak to fakt nevím, ale tohle není v pořádku, mělas jí to říct.

Rhea: Ja viem, a aj tak som nemohla. Radšej som sa nechala pobožkať a potom znovu a znovu. Pohladiť, pritúliť. Čokoľvek, len nech je so mnou trochu dlhšie. Len nech ma neopustí. Stále mám myšlienky typu, veď vo vzťahu sa dvaja stávajú jedným a tak teda moje telo už je aj jej. Nie? Nie. Tak veľmi som sa bála, že by jej prišlo že ju tým zradím, že som si neuvedomila, že tým zrádzam seba.... Necháp ma zle, bylo to hezké. Bylo to moc hezké. Možno aj celkom dobré...

Anna: Ale tys to přece nechtěla.

Rhea: Ja ti už ani neviem. Možno som to aj chcela. Len... ja neviem. Často sa necítim.

Anna: Necítíš?

Rhea: Jo. Akože necítim toto telo. Som len akési vedomie obývajúce túto pofidérnu schránku, ktorú tak nenávidím. Je mi na grkanie z predstavy, že sa ma niekto dotkne, že bude cítiť túto kožu, tieto krivky, tento dych a vlhko... Všetko je to len o tele, o pohlaví, o genitáliách. Je to traumatizujúce a ponížujúce.

Anna: Co?

Rhea: Že je dôležité, že ma nazývajú ženou. Dostalo sa to do takých medzí, že len spôsob, akým vyslovujú moje meno mi spôsobuje veľký diskomfort. O to viacej, keď ma ľudia nerešpektujú.

Anna: Takže se cítíš jakože co? Že jsi měla být třeba mužskej?

Rhea: Trebárs. Mne je to akosi jedno. Len si prajem, aby ma svet neškatuľkoval do akýchkoľvek rolí a kládol na mňa očakávania. Poviem ti, svet sa mi zdal byť prijateľnejší, keď sme boli len deti. Vždy, keď spomínam na detstvo, to, čo mám v nohaviciach akoby na chvíľu neexistovalo. Na chvíľu si myslím, že som len človekom. Zabúdam, že som len ženou.

Anna: Jakože jau? Jáj sem přeci taky „LEN“ ženou.... Ale pokračuj. Dramatičnost ti sekne.

Rhea: Akým zmyslom mi je existovať a tvoriť, ak moje meno zapadne v prachu priemernosti? Nikdy nevymyslím nič nové, nič svetoborné. A to „ová“ na konci môjho mena mi vždy bude len na škodu, okovami, príťažou. Tak, ako slová sú mi skôr bolesťou. Vezmi si len slovanské jazyky. Nikdy si neuvedomíš aké sú izolujúce, kým sa nezačneš každú chvíľu potkýnať o to, že o sebe musíš hovoriť v ženskom rode. Byť tak Thalés, vďačný že je človekom a nie zvieraťom, mužom a nie ženou, občanom a nie barbarom.

Ale ja nemám nič kámo. Len tieto handry čo mi zakrývajú vnady a tieto pásma čo mi do kostnatého chrámu môjho srdca vtlačajú ňadrá. Len aby som sa na seba dokázala pozerat'. Len aby som mala vážnosť. Často sa cítim ako votrelec z inej planéty a premýšľam, prajem si:

Kiež by som sa bol býval narodil človekom. Mužom. Občanom.

Ale som len akýsi tvor z iného sveta. Škaredá opica. Len ženou. Len barbarom z krajiny, ktorá je všetkým na smiech a nám pre plač. Aj táto diera je mi skôr na plač a bolesť než pôžitok. Môcť si vyrezať telo z tela. Hneď by som tak vykonal.

Anna: Ale neee. Tak to je hodne špatný. Můžu ti snad nějak pomoct'?

Rhea: Ja už ani po ničom netúžim. Len nebyť. Kiež by som sa nikdy nebola bývala narodila. Bola by som slobodná od tohoto života. Od tohoto nádherného, strašného života omylov a zmierení.

Anna: Ale ty se s tím musíš smířit.

Rhea: A prečo by som mala.

Anna: Když ne kvůli sobě, tak alespoň kvůli mně.

Rhea: To ti na mne až tak záleží?

Anna: Jo. Mnohem víc, než Máji.

Rhea: Díky.

Anna: Já se taky někdy cítím být znásilněna. Zejména společností, jejími pravidly a jejím fungováním. Taky sebou a svými touhami a svým hladem, jenž se nedá utišit žádným jídlem. Jak může člověk znásilňovat samého sebe jen aby žil?

Rhea: Alebo len aby nebol sám?

Anna: A stejnak seš teď sama.

Rhea: Hm... Aj tak na ňu neviem prestať myslieť. Ani nevie, ako mi ublížila.

Anna: Skus na ni tolik nemyslet. Ono to přejde.

Rhea: A čo ak neprejde? Ešte nikdy ma takto nikto neobnažil a neponížil. A aj tak som v tom všetkom najväčší zločinec ja sama, že som sa nechala.

Anna: Bude to lepší, uvidíš. Já když takhle uvažuju, jako bych se pomalu za živa rozpadala.

Rhea: Jo.

Anna: To teď mluvím taky o Jarkovi. Když ke splynutí se společností alespoň na tolik, abych mohla fungovat, musím potlačovat svoje pravé já a teda se nechat mnohdy znásilnit – jak se asi musí cítit on. A ty taky. Jo rozpadám se, v tomto ohavném obcování proti mé vůli, mou vůli a jejími následky. Moje tělo je diktátorem a násilníkem mé mysle, tak jako společnost.

Rhea: A predsa sme len ľuďmi.

Anna: Ano, jsem jen člověk. A má svoboda se končí přesně tam, kde se má svoboda začíná.

Rhea: *(Súhlasne mlčí.)*

Anna: Dáš si kafe?

Rhea: Jo.